

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1871. Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Guld Budene.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17de April 1870.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg vil anmode Forsamlingen om at yde mig sin Opmærksomhed. Til at begynde med vil jeg spørge mine Brødre og Søstre, hvordan have I det? Jeg haaber, I ere alle vel. Min Helse er fortrinlig, og jeg er lykkelig ved atter at kunne hilse paa Eder. Det glæder mig at see Folket forsamlet her, men endnu mere glæder det mig at see dem stræbe at gjøre Guds Villie.

Det er bleven mig fortalt, at der i Formiddags blev leveret en Skilbring af vor Reise til Dixie, hvilken varede i to og halvtredstindstyve Dage. Jeg betvivler ikke, at det har interesseret de Hellige at høre. De, der hørte Broder George A. Smiths Bemærkninger imorges, kunne let indsee, at vi ere trætte og behøve nogen Hvile. Vi reiste herfra for at hvile os, men at reise hver Dag i

næsten to Maanedes og desuden ofte holde to a tre Forsamlinger hver Dag, gav os just ikke megen Hvile. Det var imidlertid en Forandring — en Forandring af Klima, Landskaber, Forsamlinger og Venner, og vi have nydt stor Opbyggelse ved at besøge de Hellige. Det er en Fornøielse at see de Hellige leve sammen i Fred og Enighed, hvilket er Tilfældet i en stor Grad med Folket, blandt hvilket vi have reist.

I vor Prædiken for de Hellige ere vi undertiden nødte til at irettesætte og rebse dem, for at fæste deres Sind paa Principer, der staae lidt høiere end dem, de efterleve hver Dag. De Sidste-Dages Hellige ere et udmærket godt Folk, men naar vi forestille os Zions Indvaanere i deres Fuldkommenhed, see vi, at der er endnu behov for en stor Forbedring. Vi

have intet at give bort eller at odde væk af den Tid, som er bleven Menneſket beſkaaret her paa Jorden. Efter at have nydt den fornødne Sovn og Hvile, have vi ikke Naad til at ſpilde en Dag, en Time eller et Minut i Dovenſtab, men hvert Minut i vort Liv ſtulde vi anvende til at uddanne vor Aand og til at voge i Troen paa det hellige Evangelium, i Kjærlighed, Laalmodighed og gode Gjerninger, paadet at vi kunne voge i Kundſkab om Sandheden, ſom den er i Jeſus Chriſtus. Hvis vi ikke ere Hellige, troer jeg aldrig jeg har ſeet nogen, men deſuagtet er der Mangel baade paa Tro og gode Gjerninger blandt os, hvilket er hoift nødvendigt at erhverve for at vi kunne blive ſtilkede til at beboe det Zion, Profpheterne have talt og ſtrevet om.

Der gives mange indholdsrige og betydningſfulde Skriftsteder, ſom jeg kunde tage til Udgangspunkt, men jeg tjender intet, hverken i det gamle eller nye Teſtamente, ſom er vigtigere end diſſe Frelſerens Ord: „Hvis I elſte mig, hold mine Bud.“ I erindre nok, at da Chriſtus efter ſin Opſtandelse kom til Petrus og andre af Diſciplene, der havde fiſket hele Natten uden at ſaae Noget, bad han dem at udfaaſte Garnet paa den høire Side af Baaden. De gjorde ſaa, og der fiſtes, at de gjorde en rig Faugſt, og da forſt kjendte de Frelſeren. Efter at have kogt og ſpiſt noget af deres Fiſk, ſagde Frelſeren, der vidſte hvor let Menneſket har ved at glemme, hvad man engang kjendte: Simon, Jonas' Son, elſter Du mig mere end diſſe? — hentydende til Fiſkene. Diſciplene havde altid paa-beraadt ſig deres Kjærlighed til ham; de havde fulgt ham og lidt Forfølgelse for hans Skyld; de havde frydet ſig ved hans Ord, glædet ſig ved at ſee hans Gjerninger og i hans Navn havde de ſelv udført Undere, og dog, uagtet alt dette,

lader det til, at de glemte deres Miſſion og toge fat paa deres timelige Haandtering paany. Da de derfor havde ſaaet Fiſkene trukket iland, ſagde Jeſus til dem: „Elſte I mig mere end diſſe?“ Han havde tidligere ſagt dem: „Hvis I elſte mig, hold mine Bud.“

Hvor længe? En Dags Tid? eller en Uge? — holde hans Bud en Maaned eller et Aar? Der er ingen Forjættelse om Belønning for Andre end de, der ere troe indtil Enden, ſaadvidt jeg veed. Om vi fuldelig forſtaaer og troelig efterleve Jeſu Formaning: „Hvis I elſte mig, hold mine Bud,“ da ville vi vorde ſtilkede til at dvæle i Faderens og Sonnens Nærhed.

Hvori beſtaaer hans Bud? Lærte han Folket nogenſinde hvad der var uret? Hvis man gjennemlæſer Alt hvad Jeſus, hans Fader, eller Englene have meddeelt Menneſtenes Børn, vil man ſee, at Intet findes deri, ſom er til Skade for nogen af Adams og Evas Sønner og Døttre, hverken i aandelig eller timelig Henſeende. Mange troe maatte, at nogle af Profpheternes Forudſigelſer ere ſvangre med Ondt, men det er ikke Tilfældet. Hvad de have ſagt og gjort, er iſølge den Almægtiges Befaling, og Alt, hvad han gjør, er til Menneſtenes Vel. Enhver anden Anſtuelfe ſtriver ſig fra Uvidenhed.

Menneſtenes Børn ere meget uvidende med Henſyn til deres Oprindelse og Henſigten med deres Tilværelſe her paa Jorden. Deres Enfoldighed, Overtro, Mørke og Blindhed ligger tydelig afløret for Enhver, der har den mindſte Smule af Sandhedens Aand. Ja, de foretrække at indhylle ſig i Uvidenhed hellere end at lære hvem de ere og hvad de ere her for. Hvad veed Verden om Gud, eller Jeſus, eller de Ord, jeg nylig anførte: hvis I elſte mig, hold mine Bud? „I ranſage Criſterne,

figer Jesus, og troe at have det evige Liv deri, og det er netop dem, som vidne om mig." De vidne om Frelseren, om hans Befalinger, om hans Lærdomme og om hans Huses Ordinantjer. Saliggjorelsens Plan er fremlagt i dem, og Enhver, som efterlever sammes Fordringer, kan afkaste Syndens Nag og faae en Overbeviisning formedelst Guds Aand om, at Jesus er Kristus.

Enhver, som vil gjøre saaledes, vil forstaae ved Aabenbaring, at Gud er vor Fader. Enhver vil lære at indsee, hvad Forhold vi staae i til ham og til hverandre. Verden kan længe nok for-gjæves spørge: Hvo ere vi? men Egan-geliet lærer os, at vi ere Sonner og Døtre af den Gud, hvem vi tjene.

Nogle sige, vi ere Adams og Evas Børn. Det ere vi ogsaa, og de ere Børn af vor himmelske Fader. Vi ere Alle Børn af Adam og Eva, men baade de og vi ere h a n s Afkom, som boer i Himlen, det hoieste Fornuftvæsen, som findes i Universet, saavidt vi vide. Vi ere her paa Jorden, og medens vi ere smaa, ere vi de mest hjælpeløse af alle Skabninger i Verden. Men i vort Væsen er nedlagt Spiren til Dphoielse, Herlighed, Uforkrænelighed og evigt Liv. Efter som vi voxe op, tilegne vi os Styrke, Kundskab og Forstand, Nogle mere, Andre mindre, men kun ved at holde Jesu Bud, erholde vi Kundskab om de Ting, der henhøre til Evigheden og vort Slægtskabsforhold til Gud.

Naar man bestuer Følgerne af at holde Herrens Befalinger og saa betragter den christne Verden, kan man ikke andet end blive slaaet af Forskjellen mellem Resultatet af at tjene Gud og at tjene Satan. Jeg har boet blandt de Christne i mange Aar, og jeg har stræbt at lære alt hvad de vide, men hvad beløber det sig til? Til Intet. Hvormange Afhand-

linger, Bøger og Postiller have de ikke skrevet om den Hellig-Aand, Frelserens Fødsel og Guds Væsen? Og hvor Mange forstaae og kjende Sandheden om disse Ting? Ikke een. Men alle de, der holde Guds Bud, have det Privilegium at erholde sand Kundskab om alt dette. Hvis vi holde os nær til ham, vil han holde sig nær til os; om vi søge ham tidligt, ville vi finde ham; om vi bruge vore Evner Dag efter Dag for at erholde Kundskab om Guds Villie, er det ligesaa let, ja endog langt lettere at lære hans Væsen at kjende, end det er at kjende hverandres. I Verden hersker der en stor Familen i dette Stykke, det er sandt, og det vil vedblive at være saa, indtil Folket lærer at troe paa Jesu Christi Evangelium, eller til de blive fuldkommen vantroe. Betragt kun de mange Sekter og Partier, som springe op allevegne, hver omarmende sit Fantom eller sit Skyggebillede. De splittes og splittes atter og styre med al mulig Fart ned i Vantroens dybe Afgrund.

Hvem kan lære Guds Søn at kjende? Hvem kan forstaae, at Jesus er Kristus? Hvem kan idag, ligesom Peter fordom sige: "Du er Kristus, den levende Guds Søn?" Meget Faa. Hvor ofte har jeg ikke tænkt over Christenhedens Tilstand! Jeg har prædikeret Evangeliet for Hundreder og Tusinder af de Christne. Vilde de troe? Om de gjorde, aablød de idetmindste ikke; derimod vilde de altid opponere og stride imod Sandheden, men kun En hist og En her vilde adlyde og samles med de Hellige, netop som Skriften siger: En af en Stad og To af en Slægt, eller rettere, En af en Slægt og To af en Stad.

Mange af dem, der ere blevne hjem-samlede, have, da de sit Lidt under Hænderne af de timelige Goder, løftet deres Haand op imod Jesus, trodsset hans Bud

og Aabenbaringer og vendt sig til Fabler. Jeg har ofte gjort det Spørgsmaal: Mon over Halvparten af dem, der anammede Evangeliet og bleve døbt til Syndernes Forladelse, nogenfinde ere blevne indsamlede med de Hellige? Nei, og for Mange af dem, der have samlet sig her, er Evangeliet snart bleven som en Drom. De have havt deres Forstand aaben og de have forstaaet Tingene ret; de have fornummet Herrens Aands Paavirkning og have glædet sig ved Sandheden, men efterhaanden ere de formedelst Rjødets Lyster blevne fordærvede, have vendt sig til Verden igjen og reent glemt Evangeliet og dets Betsignelser.

Er dette Tilfældet med de Hellige? Det er Tilfældet med Mange, som have været Hellige, og dog sige vi, at de Sidste-Dages Hellige som et Hele ere det bedste Folk, der kan findes. Hvem vilde have gjort som de have gjort? Hvem i den hele Verden er villig til at erkjende sin Tro paa Jesus Christus, Profheterne, Apostlerne og Joseph Smith? En af Apostlerne skrev engang: Enhver Aand, som bekjender, at Jesus er Kristus, er af Gud, og enhver Aand, som ikke bekjender, at Jesus er Kristus, er ei af Gud. Jeg paastaar, at enhver Aand, som bekjender, at Jesus er Verdens Frelser, at det gamle og nye Testamente og Mormons Bog er sandt, og at Joseph Smith var en Prophet, er af Gud, men enhver Aand, som ikke bekjender disse Ting, er ikke af Gud?

Jeg vil sige til mine Brødre og Søstre, der troe paa Guds Søns Evangelium, saaledes som det er aabenbaret for os i disse sidste Dage, at vi have behov at pleie vor Tro, at holde Hævd over vor Religions Forstrifter og at leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund, i modsat Fald blive vi ikke beredte til at arve den Herlighed, som vi

see hen til. Forholder det sig saa? Ja, ganske vist.

Jeg veed, at mange Hellige mene, at deres Gjerning er tilende, naar de have adlydt Evangeliet, have fortaget deres Hjem, maaskee ogsaa deres Forældre, Egteskæller, Børn, Eiendomme, Fædreland eller Andet, som var dem dyrebart, men deres Mission er kun netop begyndt. Vort Kald at rense os selv fra al Daarlighed og berede os til at opbygge Guds Zion paa dette Fastland, tager netop sin Begyndelse, naar vi naae saa vidt. Ere vi stikede til at grundfæste det Zion, som Herren onsker at faae opbygget? Jeg har ofte spurgt, hvor findes den Mand, som veed hvorledes den første Steen til Muren omkring det nye Jerusalem skal lægges? Hvor findes den Mand, som veed hvorledes den første Port til denne Stad skal konstrueres? Hvor findes den Mand, som veed hvorledes Guds Nige i dets Reenhed skal opbygges, eller som veed hvad der skal udrettes for Zion kan komme ned fra Himlen og møde det? Vel, siger En, jeg troede, Herren skulde gjøre dette. Det vil han ogsaa, hvis vi tillade det. Vi ønske intet Andet, end at de Hellige skulle tillade Herren at udrette dette, men han maa have Midler at virke med. Han vil ikke lade sine Engle hente Granit til det nye Jerusalems Opbyggelse. Han vil ikke sende sine Engle fra Himlen op i Bjergene for at hugge Lommer til Forskjønnelse af Zions Stad. Han har derimod kaldet os til at gjøre dette Arbeide, og hvis vi blot vilde lade ham benytte os, kan han udrette det, i modsat Fald komme vi tilfört og faae ikke den Gæde at opbygge Zion paa Jorden. Ikke sandt? Jo tilvisse. Lad os derfor holde Budene.

Hvad har da Gud befalet os? Har han befalet os at bygge en Ark? Nei.

Det var en Befaling, han gav Noah, til Frelse for dem, der vilde benytte Arken. Efterat han havde bygget den og havde prædiket Retfærdighed for dem i lang Tid og advaret Folket om den forestaaende Straf, hvormange troede hans Vidnesbyrd? Kun otte Sjæle, og de vare ovenikøbet Medlemmer af hans egen Familie. Alle de Dvrige bleve udryddede af Jorden. Saaledes lyder Beretningen i det gamle Testamente, hvilket vi troe paa. Jeg veed nok, at der findes saa mange Selvkloge i Verden, som hverken troe paa den bibelske Beretning om Skabelsen, Adam og Eva i Edens Have, eller Syndefaldet og meget Mere, men vi troe derpaa, eller burde idetmindste gjøre det.

Herren har sagt, at han ikke vil odelægge Verden ostere med Vand. Hvormed vil den næste store Renselse skee? Med Ild. Han vil rens og luttre Jorden som med Ild og gjøre den hellig og værdig til Opholdssted for hans Hellige. Men endstjondt han iværksætter dette ved sine Helliges forenede Bestræbelser under hans Ledelse, har han dog ikke befalet os at bygge en Ark, ei heller befalet os at gaae ud af Sodoma, som Tilfældet var med Loth og hans Familie, ei heller har han befalet os at drage ned til Ægypten eller at komme ud fra Ægypten. Hvad har han sagt os? Ifølge Aabenbaringerne i det nye Testamente har han sagt, at i de sidste Dage vilde han sende sin Engel fra Himlene med det evige Evangelium, der skulde forkynedes for dem, der boe paa Jorden.

Den Engel er kommen, Evangeliet er gjenbragt, Riget er grundlagt og Zion skal opbygges. Skal de Sidste-Dages Hellige gjøre dette? Ja, vi sige saa; vi troe, de Sidste-Dages Hellige ville gjøre det. Men ville disse mine Brødre og Søstre, som sidde her foran mig, gjøre

det? Skal jeg selv bidrage Noget dertil? Jeg veed, jeg har arbejdet nu i henved fyrræthve Aar for at faae Folket til at troe og annamme, hvad Herren har befalet os at gjøre. Gud ønsker at faae sit Zion opbygget, og han vil have det gjort ved Eder og mig. Det er os han har kaldet dertil. Ere vi villige til at gjøre det? Det er min fulde Overbeviisning, at inden vi kunne gjøre det, maae vi blive mere forenede og nidkjære i vor Tro og Vandel, end vi have været indtil denne Dag. Vi maae blive mere liig en Familie; vi maae blive Et, saa at Herren kan anerkjende os, og ikke hver især sørge for sine personlige Interesser, thi dette vilde være odelæggende i sig selv, det vilde splitte Folkets Følelser og fremkalde Tvist og Oplosning, men naar vi gjøre hele Zions Sag til vor individuelle Sag, da sluttes vi tættere sammen.

Vi maae iagttage alle Herrens Ord. Hans Befalinger i det nye Testamente vedrørende hans Huus's Ordinanser ere bindende for os. Han har ikke befalet os at bygge en Ark til at frelse os men vi befales at opbygge Zion. Gud har talet fra det Høie og givet os Aabenbaringer, og det tilkommer Eder og mig at adlyde dem. Befalingen er givet, den er nedskreven og Enhver kan læse for sig selv.

Vi ere Alle enige om at nyde den hellige Nadvere her idag. Da Jesus brød Brødet og velsignede Kalken, sagde han: Gjører dette til jeg kommer. Vi gjøre det hver Sabbath til en Ihukommelse om ham, og vi ere Alle enige derom. Naar det hedder: Bliv døbt til Syndernes Forladelse, ere vi ogsaa enige heri — ingen Røst hæver sig derimod. Naar det hedder, at vi maae have Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, indrømme Alle Rigtigheden heraf. Naar

man siger, at Herren udofer sine Gaver over os, saasom Propheti, Aabenbaring, Tungemaal, Syner, Tro, Helbredelse osv., ere vi Alle enige herom; vi troe paa disse Ting, og derfor adlyde vi ham. Naar han raaber fra sin Himmel: Kom ud fra de Ugudelige, mine Born, er der Nogle, som adlyde, og det er Aarsagen, hvorfor vi befinde os her imellem disse Bjerger; men vor Mission er dermed ikke tilende — vi maae fremdeles arbeide, indtil vi blive Et.

Herren siger: Hvis I ikke ere Et, ere I ikke Mine. Er vor Bandel saadan, at den fører til dette Maal? Have vi som et Folk adlydt de allerførste Aabenbaringer: at samles til Zion, og naar vi ere komne did, da at bellige al vor Eiendom, vor Tid, vore Evner og Talenter til Rigets Opbyggelse? Have vi efterkommet Herrens Befaling at boie os i enhver Henseende for hans Villie og altid at lade os lede ved Aabenbaringens Aand, hvilket er vor Skyldighed? Nei, vi have ikke. Heri staae vi tilbage; vi have ikke gjort hvad vi kunde og burde gjøre for vor egen Belsignelse og Andres Frelse, thi det er ikke blot for Guds Ære, men for vor egen Lykke vi arbeide. Herren er aldeles uafhængig af os; han har naaet sin Opvoiselse og regjerer med Almagt over alle Ting. Han behøver ikke nogen Hjælp af Eder og mig. Om hver En af os skulde falde fra og gaae til Helvede, det vilde hverken forøge eller formindste hans Herlighed. Det vilde bedrøve ham at see vor Daarstab og Ulydighed, hvorved vi vilde hjemfalde til hans retfærdige Dom; Himlene vilde græde over os, men Herren vilde ikke tabe noget af sin Herlighed, vort Arbeide er ikke ham til Gavn. Hvem arbeide vi da for? For os selv. Al min Prædiken, al min Stræben og al min Opoffrelse i dette Rige har ene og alene

været til Nytte for mig selv, for om mulig at komme ind i Guds celestiale Rige. Det alene har jeg arbeidet for, intet Andet.

De Sidste-Dages Hellige behøve stadig Paamindelse, og de burde bede lidt mere. De have gjort det ganske godt indtil denne Dag, men naar vi prøve paa at drage dem lidt nærmere sammen, hvor hurtigt rober saa ikke Egensjærligheden sig blandt dem. Hvis vi anspore dem til at offere deres Tid, deres Evner, deres Midler mere liberalt for Opbyggelsen af Guds Rige, siger strax En: Dette er Mit! Jeg vil ikke have, at Alle og Enhver skal kontrolere mig! En Anden siger: Saadant Noget vil jeg ikke finde mig i! Bevares, hvad eier de? Ingenting, uden hvad Herren gav dem, end ikke deres eget Liv. Alt hvad de have har Herren laant dem, og han kan tage det tilbage, naarsomhelst han vil. Han kan sjenke dem Missioner, om han finder for godt, og han kan berøve dem Alt, hvis han lystet. Men uagtet Folk indrømme dette, ville de dog ikke lade sig sige.

Der er talt og skrevet saameget om denne Sag heri Bogen, med alslags Sophisteri. Det hjælper ikke hvor smukt Sprog man anvender for at knibe ud fra denne Befaling, det er og bliver Mundsvair. Det er Sandheden, som I og jeg have annammet; det er Herren den Almægtiges Kjærlighed og Kraft samt Guds Sønns Evangelium, vi ere blevne deelagtige i. Burde vi kontroleres deraf? Ja, i enhver Henseende. Godt, naar de Hellige forenes til Et, saa ville de lade sig kontrolere deraf, men som det nu er, vil blot saadan en Ubetydelighed som at kjøbe noget Kjøbmandsgods sende en heel Deel af dem til Helvede. Det er jo den høieste Daarstab! Men saadanne Folk ville med Tiden gaae

til deres eget Sted, hvor der ikke findes Karether, ei heller Heste, smukke Huse, Silke eller Floil. Ak, hvor taabelige ere dog Menneftenes Børn!

Hvem ere vi? spørger jeg atter. Vi ere den Almægtiges Børn, Affom af ham, som skabte Jorden, og han satte sine Børn paa den for at see, hvorledes de vilde tee sig. Han gav dem Handlefrihed og sagde, virk nu for Eder selv, og Enhver virker ogsaa for sig selv, enten for Godt eller Ondt, Velsignelse eller Forbandelse. Vi virke Alle for os selv. Jeg stræber ene og alene for at komme tilbage til min Faders og min ældre Broders Nærværelse. Hvad arbeide I for? For Guld? See blot hvorledes Nogle løbe til Guldbminerne. See hvor begjærlige Menneftene ere, og det endog Folk af vort eget Samsfund. Vi rose Folket som et Hele betragtet, vi maae prise dem for det Gode, de have udrettet, men vi kunne ikke rose dem, naar de løbe efter Verdens taabelige Exempel. Hvis de gjøre noget Godt, fortjener det Paaskjønnelse, om de bidrage til at lindre de fattiges Nød, ville de faae Lon derfor, om de gjøre Noget for at fremme Guds Rige paa Jorden, blive de velsignede for det; men naar deres Hjerter afvige fra hans hellige Bud og de trachte efter jordiske Goder, ville de omkomme tilliaened de forkrænkkelige Ting, de søgte. Det er sorgeligt!

Have de Sidste-Dages Hellige noget at frygte? Ja de have. Har jeg noget at frygte? Ja. For hvad? Jeg frygter for at støves i min Tro og for at blive lunken i at adlyde Herrens Aands Indskydelse, hvorved vi blive uværdige til at opbygge Zion. Hvad mere have vi at frygte? Aldeles Intet. Jeg nærer ingen Frygt for himmelske Væsener, thi de ere mine Venner; jeg ønsker altid at komme i deres Nærhed; jeg ønsker, at nogle af

Guds hellige Sendebud, som reise omkring i Verden, vilde besøge mig. Jeg elsker saadant Selskab; jeg holder meget af de Aander, som høre hjemme hos Gud; jeg ønsker selv at gaae hjem igjen og boe hos min Fader evindeligt.

Den blotte Tanke, at Fornuftvæsener som vi skulle tilintetgjøres, kan faae En til at gysse. Der gives dem, som gaae saa vidt i deres Vantrø, at de fornegte Legemets Opstandelse, ja sige endog, at Aanden ligger i en evig Søvn. Der eksisterer ikke noget saadant Princip som Elementernes Tilintetgjørelse. Om ogsaa Aanden skulde opløses til de oprindelige Elementer, vilde disse dog ikke blive tilintetgjorte. Partiklerne ville eksistere lige fuldt. Der findes nogle Mennefter nu, som ere blevne saa selvkløge og indbildske, at de troe sig istand til at forklare alle Fortidens, Nutidens og Fremtidens Mysterier. De tale glat og flydende om visse Principer, men at efterleve Frelserens Værdomme i deres daglige Liv bryde de sig kun lidt om.

Man kan finde Mange iblandt de Hellige, der tale en heel Deel om deres Religion, ja man kan maaskee finde hundrede, som ere rede til at døe for den, hvor man ikke kan opdrive een, som er villig til at leve for den. Vare Alle villige til at leve for den, kunde vi sagtens døe for den, thi det har ikke stort at betyde. Vi skulle jo Alle gaae herfra, tidligere eller sidligere; vi skulle ikke blive her i Verden i denne Tilstand for bestandig. Et eller Andet vil stille vor Aand af med dette Legeme, og det vil vende tilbage til Støv, men vor Aand vil ikke sove evindeligt. Legemet vil opstaae og Aanden atter forenes med det, og Enhver, som troer anderledes, er i Mørke, Vantrø og Glendighed.

Mine Gudsfænde, vær Eders Religion troe. Vi have ikke den allerringeste

Aarsag til Frygt fra nogen anden Kant. Vær saa rolige som en Sommeraften; intet Ondt kan ramme den, der tjener Gud og stoler paa ham. Ja, men kunne de ikke myrde os? Jo, de kunne slaae baade Eder og mig ihjel, hvis Herren tillader det, men sæt nu han ikke tillader det, saa mener jeg de kunne ikke. Og om de ogsaa dræbte os, hvad saa? Stulle vi være her paa Jorden i vor nuværende Tilstand for bestandig? Al nei. Hvis Hysrum og Joseph Smith ikke vare blevne myrdede i Carthage, troe I saa de vilde have levet evindeligt? Ingenlunde. Budet lyder, at vore Legemer maae tilbage til Moder Jord.

Der er ingen Fare paasærde for de Sidste-Dages Hellige. Herren styrer det Hele. Han har lovet at kæmpe for os. Har han gjort det? Sku tilbage paa de sidste 40 Aar, I Hellige, fra den 6te i denne Maaned, da denne Kirke blev organiseret. Jeg var ikke her tilstede paa Kirkens Aarsdag, men I baade tænkte og talte udentvibl derom. Har Herren beskyttet os i al den Tid? Har han født og klædt os? Ja ganske vist. Da vi kom hertil, troede Ingen, at et Maisstraa kunde voxe her, langt mindre Mære. Hvor Mange bestred ikke Muligheden af at avle Frugt her? Du kan ikke avle Æbler, Blommer eller Pærer her, og allermindst Færskener og Apriskoser, sagde man. Jeg sagde, lad os plante Frugttræer og stole paa Herren, og uagtet Alting frøs bort, da vi kom hertil, har Herren velsignet Elementerne og opvarmet Jorden og Luften for os, saa de Hellige nu have den prægtigste Korn- og Frugtavl i næsten hvert Settlement. Folket selv har voget og formeret sig. Hvor som helst jeg kom hen paa min Reise, strømmede de os imøde for at ønske os velkommen, og der var Sværme af raske, sunde og opvakte Børn allevegne.

Man snakker om Polygami! Der findes ikke en sand Philosoph paa hele Jorden, som jo vil indrømme, at saadant et System, korrekt efterlevet, er langt at foretrække for Monogamiet, hvad Opdrættningen af sunde og kraftige Børn angaaer. Enhver, der har en lille Smule Begreb om Physiologi, eller som har lagt Mærke til sin egen saavel som Kvindens Natur, kan letteligt indsee dette.

Men, siger En, vil man ikke slaae os Alle ihjel for vor Tro paa dette Princip? Jeg tænker nei. Vil man ikke drive os fra vore Hjem? Det veed jeg ikke saa ganske. Dette er et meget godt Sted; jeg kunde godt lide at blive her, thi jeg har saa Meget at forlade, hvis vi nu skulde begive os paa Vandring. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skulde leve uden den Frihed, som min Fader kæmpede for. Han traadte ind i Revolutionens armeen, da han var fjorten Aar gammel, og blev der indtil Krigens Ende. Jeg troer, jeg har Ret til at tænke som jeg vil, og leve lykkelig, om jeg vil, idetmindste skal jeg prøve derpaa, indtil jeg har endt min Mission her paa Jorden. Jeg haaber, at det ogsaa er Eders Mening, Brødre og Søstre, saalænge I elske Jesus og holde hans Bud. Hvis I gjøre dette, er der ingen Fare for os i den vide Verden. Om jeg nogenstunde skal gaae herfra, ønsker jeg at gaae til Jackson County, Zions Centrumstads. Maa jeg? (Forsamlingen raadte Ja.) Dertil ønsker jeg at gaae; det er ikke saa smukt et Sted som dette, men Herren kan gjøre det sundt; han vil velsigne Jorden, Vandet og Luften, og det vil blive et godt Sted at boe, hvis de Hellige efterleve deres Religion.

Lad os gjøre Guds Villie, saa er der ingen Fare nogensteds. Jeg har aldrig følt mig tryggere end nu, siden jeg kom ind i denne Kirke, og jeg har dog

været med i Forsølgelse. Fem Gange har jeg maattet forlade mit Hjem, og jeg var temmelig velhavende hver Gang, men jeg føler ikke den mindste Lyst til det nu, jeg har ingen Tilbøielighed til at opgive Alt hvad jeg har mere.

Sidste-Dages Hellige, lev efter Ederes Religion, hellige Ederes Hjerter for Herren vor Gud, lev ved hvert Ord, som udgaaer af hans Mund og Alt vil være vel med os.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

„Og han gav En fem Talenter, en Anden to, og en Anden eet, Hver efter hans Evne.“ (Matth. 25, 15.)

Denne smukke Parabel om Guds Rige fremsatte Frelseren for at vise, hvorledes Enhver bør bruge de Talenter, baade timelige og aandelige, hvormed vi ere begavede, og som vor Gud saa viseligen har uddeelt i forskjelligt Maal iblandt sine Børn. Endnu mere gjælder denne Bignelse dem, der ere komne til Kundskab om Evangeliet og som have annammet den Hellig-Lands Gave. „Til hvem Meget er givet, af ham Meget vil kræves.“ De, der have annammet Guds Søns Evangelium, have erholdt den største Velsignelse, Herren kan stjenke sine Børn i Kjød. De ere de, der have erholdt fem, tre og eet Talent ifølge deres Evne og Trofasthed i at tjene ham og holde hans Befalinger. Det tilkommer os at vise, hvad Anvendelse vi ville gjøre af disse Talenter eller Velsignelser. Skulle vi sætte dem paa Renter og derved forøge vor himmelste Kapital, eller skulle vi af Mangel paa Tro, af Sløvhed, Svaghed og Dvertrædelse begrave vore Talenter og derved ikke alene berøbe os selv Retten at erhverve Mere, men forspilde det, vi have erholdt? „Thi Hver, som haver (været trofast), ham skal gives, men hvo, som ikke haver (været trofast), ham skal endog fratages det, han haver.“

I timelig Henseende har Herren kun anbetroet sine Fattige, der annamme Evangeliet, ubetydeligt af denne Verdens Goder, hvilket identivt har gjort Mange ydmyge og modtagelige for Evangeliet, og de bør derfor ikke liig den utroe Tjener, der kun blev anbetroet eet Talent af Herren, klage over at han er en streng Herre, og derfor forsømme at forrente samme, saa at Herren i sit Mishag skulde berøbe dem, hvad de have faaet, og give det til en Anden, der havde lagt større Trofast for Dagen.

I aandelig Henseende har Herren velsignet de Hellige i Udsprelsen saavel som i Zion med mange Talenter og Velsignelser, som formedelst tro Anvendelse vil sikke dem Ophøielse i Guds celestiale Rige. Hvorledes benytte vi vore Talenter? Brugte vi dem som troe og vise Tjenere? Forøge de Hellige ved Paapasselighed deres Tro og gode Gjerninger? Opsamle de sig en Stak af Kundskab, Wiisdom, Sandhed, Dyb, Lys og Forstand om de Ting, der høre Guds Rige til?

Efterkomme de alle deres Pligter som Hellige? Søge de hver Dag af deres Liv at bekæmpe deres Svagheder i Kjødet og deres feilagtige Traditioner i Aanden — Resultater af Forfædrenes Synder og Afgjælsel? Hvis saa, da ere de paa Frelsens Sti, og ved fortsat Trofasthed ville de naae den Fuldkommenhed, som engang vil sikke dem og deres Efterkommere alle de Velsignelser, al den Herlighed og al den Dophøielse, der er forjættet de Trofaste.

Denne Parabel om Talenterne er især anvendelig paa alle Eldsterne og det lokale Præstedømme, som arbejde i Wiingaarden. De forskjellige Grader af Præstedømmet, de indehave og de forskjellige Ansvar, hvortil de ere kaldede, — kan i Sandhed godt lignedes ved Talenterne. Den Eldste, der er kaldet til at reise om og prædike i et lille Distrikt eller til at arbejde som Lærer i en Green, har forholdsvis ligesaa stort et Ansvar hvilende paa sig som den høieste Autoritet i Kirken. Det samme gjælder om Præsidenterne over Grene og Conferencer og enhver anden Embedsmand i Kirken. De ere Alle kaldede til at prædike Evangeliet, ikke blot i Ord, men ved Exempel, og Herren vil kræve Enhver til Regnskab for Anvendelsen af hvad han har betroet ham. Ingen kan ære sit Præstedømme, medmindre han er tro og ydmyg for Herren og lever et reent og kyndt Liv, saa Guds Aand kan boe hos ham, hvorved han vil blive stillet til at varetage sit høie og hellige Kald retteligen for Herrens Aasyn.

Vi have i denne Tid udgivet vor „Kætelismus“ paa Svensk, og den kan nu erholdes hos vore Agenter for en meget billig Pris. Den indeholder en sammentrængt, klar Fremstilling af de Sidste-Dages Helliges Tro og Grundsaetninger. Samme lille Bog forefindes ogsaa paa Dansk, og da Prisen er bleven nedsat til 18 Sk., kan enhver af vore Sødssende lettelig anstaffe sig samme, og vi anbefale Alle denne gode Leilighed til at erholde et Exemplar af denne værdifulde Bog, der er net og varigt indbunden, saa den kan opbevares i en Række af Aar.

Vi have tillige betydelig nedsat Prisen paa alle vore Bøger og Skrifter, saa at Mormons Bog nu kan faaes for 4 Mk. 8 Sk. Det er saaledes nu mulig for enhver Sidste-Dages Hellig at erholde et Exemplar af denne vigtige Bog. Alle andre Bøger ere nedsat i samme Forhold. Vi nære derfor det Haab, at alle vore Troesfæller ville benytte denne gunstige Leilighed til at forsyne sig med et komplet Sæt af alle Kirkens Bøger, ikke blot for at læse dem her, men for at tage dem med hjem til Zion, hvor deres Værd snarere vil forhøies end forringes, især for Førnernes Vedkommendes. Ved disses Hjælp ville de sættes istand til at bevare Kjendskabet til deres Modersmaal, som aldrig under nogensomhelst Omstændighed bør glemmes, og den sikreste Maade at vedligeholde deres Sprog paa er at give dem Bøger til Læsning, trykte i deres Modersmaal.

Restoplaget af „Scandinaviens Stjerne“ kan erholdes for 2 Mark pr. Aargang, med Undtagelse af indværende Aargang.

I de Grene, hvor Søndagsskoler ere eller ville blive oprettede, ere disse Bøger meget nyttige, og hvor de Hellige ere saa adspredte, at de ikke kunne organisere Skoler, har Forældrene paa ingen Maade forsømme at indprente deres Børn, medens de ere smaa, de Principer, som disse Skrifter indeholde. Thi disse Grundfætninger blive deres Rettejnor for hele Livet og vil for en stor Deel danne deres Karakter og gjøre dem til nyttige Borgere af Guds Rige.

Da Evangeliet er bleven prædiktet i saa mange, mange Aar i disse Lande, at dets Forkyndelse neppe er istand til at frembringe nogen Opvækkelse, er det vort Ønske, at Conferencepræsidenterne udsende vore Uldster fra Huus til Huus med vore Smaasrifter, der indeholde Evangeliets første Principer, thi dette ansee vi for den bedste Maade at vinde Indgang paa blandt de Oprigtige.

I Kjøbenhavn og Odense Conferencer, hvor det næsten var umuligt at bevæge Folk til at bivaane vore Forsamlinger, har man adopteret denne Fremgangsmaade og Hundreder af Smaasrifter ere affatte og ny Opvækkelse er fremkaldt blandt Folket. Denne Fremgangsmaade giver tillige vore Uldster Leilighed til at besøge nye Egne, de blive derved nødte til at afvige fra den gamle slagne Route, og vi raade vore Missionærer, for en Tid idetmindste, til at henvende deres Opmærksomhed mere udelukkende paa nye Arbejdsmarker, at stifte nye Bekjendtskaber og holde Forsamlinger paa nye Steder, efter som Leilighed gives. Vi anbefale alle Conferencepræsidenterne at adoptere denne Methode, saavidt det er gjørligt. Det vil give vore Uldster bedre Leilighed til at bære Vidnesbyrd end ved at invitere Folk til vore Forsamlinger, især hvor Nysgjerrigheden ikke længere ansporer Folket til at høre.

Uldste P. D. Thomassen er efter en Maanedes Fraværelse atter ankommen hertil. Han har i nævnte Tidsrum reist endeel i Aarhus og Odense Conferencer og afholdt mange Forsamlinger. I Fynland er der kun liden Opvækkelse blandt Folket, hvorimod Befolkningen i Odense er bleven vækket af sin Dvale, og det tegner til, at Mange ville annamme Evangeliet i den Egn i indværende Vinter. De Hellige allevegne glæde sig ved Evangeliet, de have annammet.

Correspondance.

Danmark.

Odense, den 9de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Jeg bringer Dem herved min hjerte-
lige Tak for Organisationen af Distrik-
terne Fyen, Slesvig og Holsteen til en
Conference, kaldet Odense Conference,

samt for min Bestikkelse til at bestyre samme, thi det er mig kjært at arbejde iblandt min Faders og Moders Slægtninge, saavel som iblandt mine mangfoldige Venner og Bekjendte fra forrige Dage. Jeg forventer, at jeg med Herrens Bistand vil blive istand til at udføre noget Godt her i denne Deel af hans Biingaard, og beder Dem, kjære Broder, at erindre mig i Deres Bønner.

Siden min Ankomst hertil har jeg havt Leilighed til at afholde mange Forsamlinger for Hellige i forskjellige Egne af Fyen, og i Særdeleshed har jeg prædiket Evangeliets første Principer i den senere Tid mindst 4 Gange ugentlig for fuldt Huus af opmærksomme Tilhørere, hvoraf Flere ere troende og Nogle ere allerede tillagte Kirken ved Daab.

De vil saaledes af Ovenstaaende see, at Udfigterne for Evangeliets Forfremmelse ndadtil ere temmelig lovende, og jeg er glad ved at kunne sige, at de Hellige, saavidt mig bekjendt, ligeledes ere i et godt Forhold til Kirken, Præstedommet og hinanden indbyrdes samt ere be-

redvillige til at udføre alle de Pligter, som paahvile dem, saasnart de see Lingen i det rette Lys. Vi have hver Aften besat her i Odense med Religionsunderviisning og engelsk Skole samt Skrivekole, idet vi prøve at opbygge og belære hinanden efter bedste Evne.

Jeg har bragt Correspondance igang med de Hellige i Holsteen, og agter at besøge dem saasnart jeg er bleven noget mere bekjendt med Forholdene her paa Fyen, og jeg forventer at have nogle gode Dage sammen med vore Sødsfænder, og haaber at blive et Redskab i Guds Haand til at sprede noget af Evangeliets Lys i hine undertrykte og af en Fernhaand beherskede Lande, hvor min Faders Slægtninge ere spredte. Disse Ting ere naturligtviis skjulte for mig, men jeg vil arbejde i Tro og Tillid til Israels Gud og overlade Resultatet i hans Haand.

Duende Dem Held og Betsignelse i Udførelsen af Deres ansvarfulde Pligter, undertegner jeg mig Deres med Agtelse hengivne Broder i Christo

H. Chr. Edlesøen.

Sverrig.

Jönköping, den 4de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Ved min Hjemkomst fra Göteborg og Halmstad modtog jeg Deres kjære Brev af 13de Decbr. Det gjorde mig ganske fornyet at erfare, at jeg er kaldet at gaae til Liverpool, saa meget mere som jeg ikke er ret meget hjemme i det engelske Sprog, men jeg stoler paa den store Omhu og faderlige Veiledning, hvormed man altid bliver behandlet af sine Foresatte i Guds Rige, og da jeg

ikke har kaldet mig selv, giver det mig større Frimodighed til at overtage mine nye Functioner. Jeg glæder mig meget ved at kunne hilse paa Dem og Brodrene i Kjøbenhavn paa Gjenreisen.

Da jeg nu er løst fra min hidtidige Bestilling, vil jeg meddele Dem, at da jeg indkom i Kirken, var jeg næsten blottet for al Kundskab, med Undtagelse af Bevidstheden om dette Værks gud-

dommelige Oprindelse. I sex Aar har jeg arbejdet i Missionens Tjeneste og er taknemlig for den vundne Kundskab og Erfaring. Det er med særegne Følelser jeg forlader denne Conference; de Hellige her ere gode Mennesker og jeg kan give dem det bedste Vidnesbyrd, ligeledes Præsident Chyrngren, under hvis Bestyrelse jeg har arbejdet i den sidste Tid. Hans Hjerte slaaer varmt for de Helliges Vel, hvorfor min Bøn altid skal opstige til Herren for hans Held. Endstjøndt ikke Mange tillægges ved Daab, bliver der heller ikke Mange udelukte. Foruden

Forstanderne, der forestaae Grenene, have vi tolv nidkjære Mænd, der stadig arbejde i Missionens Tjeneste, og paa sine Steder ere Udsigterne gode, paa andre derimod er Folket mere stopt. Ordet udsaaes med Flid, og uagtet Sektismens tykke Mørke, haabe vi, at noget vil falde i god Jord. De Hellige glæde sig i Herrens Bærk og stræbe efter Evne at opfylde deres Pligter. Længslen efter Udfrielse fra Babel er i stadig Tiltagende.

Deres hengivne Broder i Pagten
Ervante Johanson.

Stockholm, den 19de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Efter min Tilbagekomst hertil fra en Tour til Upland vil jeg sende Dem nogle Linier om Tilstanden i denne Conference. Forsamlingerne i Upland vare godt besøgte af Fremmede, og Fire bleve døbte under mit Ophold der og Mange staae nær. Fra Norrland har jeg modtaget gode Efterretninger; Udsigterne for Evangeliets Fremme deroppe ere lovende og Folkets Fordomme forsvinde lidt efter lidt. Brødrene, som missionære i denne Conference, ere trofaste Mænd, der gjøre sit Bedste for at opreise Menneskene fra deres saldne og forværrede Tilstand.

I Stockholms Green ere ikke Mange tillagte i den senere Tid, men de Hellige ere trofaste og oprigtige og glæde sig i Sandheden. Forsamlingerne ere godt

besøgte, og kraftige Vidnesbyrd aflægges ved Guds Aands Bistand.

Min Helbred er god og jeg er lykkelig ved at arbejde som en Herrens Tjener i hans Wiingard. Jeg er taknemlig til Gud, at han har tilladt mig at leve paa en Tid, da Evangeliet med alle dets Gaver, Kræfter og Embedsmænd er gjengivet til Jorden, og denne Tid var det, som alle Profeterne og de Hellige forud saae hen til, sang om og propheeterede om.

Jeg onsker Dem og de Hellige et godt Nytaar og megen Velsignelse af Eders Arbejde for Herrens Sag.

Deres Broder i Pagten

Eric Peterson.

Sundsväl, den 30te Januar 1871.

Eldste N. C. Edlessen.

Kjære Broder!

Jeg er lykkelig ved at følge mine Forefattes Raad og at virke for denne guddommelige Sag. Jeg har været i denne Kirke siden jeg var 15 Aar gammel og har med min lille Reisetaste med Skrifter i ved Siden vandret mellem 3 a 4000 svenske Mil for at forkynde vore Grundsætninger, og naar jeg siger, jo længere jeg arbejder for Evangeliets Sag, jo dyrebareere bliver den mig, er det kun den rene Sandhed. Jeg kan ikke offre min Tid og min Ungdom for noget Bedre. For kort Tid siden døbte jeg tre Personer, uagtet Kulden var over 30 Grader.

De Hellige her i Norrland befinde sig vel og jeg er glad ved at arbejde blandt dem, og trods deres Fattigdom gjøre de Alt, hvad der staaer i deres Magt, for at fremme Herrens Bærk. Det glæder os at see Lidernes Tegns og at iagttage Guds Handlemaade med Mennessenes Born.

Kjære Broder, beed for mig, at jeg trods min Ungdom maa være trofast i mit Kald og et Redskab i Guds Haand til at udrette en Smule Godt for hans Gjerning.

Deres Broder i Pagten

K. W. Carlsson.

Lund, den 30te Januar 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Det glæder mig at kunne meddele Dem, at jeg har siden min Bestikkelse gaaet igjennem min Arbeidsmark to Gange og gjort mig bekendt med de Helliges Tilstand. De ere gode og trofaste Folk, trods deres fattige Kaar, men de Fremmede udenfor vort Samsfund ere meget ligegyldige for al Religion. Vi have afholdt flere Forsamlinger, men hvad Frugterne blive, veed jeg ikke.

Min Helbred er god og jeg føler

mig lykkelig ved at virke for Herrens Sag, og ved at arbejde sammen med Broder Textorius, som er en god og nidkær Mand. Der findes ingen Forsølgelse, men heller ikke stor Gjestfrihed — vi staae slet ikke i Fare for at faae vor Mave overlæsset.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene forbliver jeg Deres Broder i Christo

Joh. Ericson.

Hyrum City, den 6te Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Oste har jeg besluttet at skrive Dem til, men paa Grund af de mange forskjelligartede Forretninger, som henhøre til min Stilling, er det ligesaa ofte bleven opsat. Man glemmer saa let de Pligter, man skylder sine Venner, naar man ikke bliver ofte paamindet derom. Guds Værk voger med stadig tiltagende Hurtighed her i Bjergene, og jeg kan med Sandhed sige, at vi have haft Mere at bestille i vort Kald det sidste Aar end i de to eller tre foregaaende tilsammen, og der er heller ingen Udfigt til at det skal blive mindre. Vort Land skal betales for til Regjeringen inden fem Maanedes. Der høres om Opdagelser af Guld og Sølv rundt omkring, men i vort Settlements Omegn

ere vi endnu ikke forstyrrede deraf. Sundhedstilstanden er god og intet Urafsald har fundet Sted hos os endnu. Fred og Enighed herster, og vort nye Skolehuus af Granit blev indviet for nogle Uger siden. Vore Søndags- og Hverdagskoler gjøre god Fremgang; vor Handelsforening ligesaa. Vore Fjender sove ikke, men taktet være Herren, de have ikke stort Held med sig.

Behag at hilse mine Venner, og vær selv hilset paa det Kjærligste. Jeg haaber, De maa have god Helbred og være bevaret for Morsets Magters Indflydelse og vende tilbage med Fred efter at have udført et godt Arbejde.

Deres Broder og Medarbejder

D. N. Liljenquist.

Blandinger.

Trods den mest heltemodige Modstand og Opoffrelse har Paris maattet overgive sig til Preusskerne den 28de Januar efter omtrent fem Maanedes Beleiring. Gele det østlige og nordlige Frankrig er bleven oversvommet af de tydske Hærskarer, og uagtet deres næsten overmenneskelige Tapperhed have de Franste tabt Fæstning efter Fæstning, Slag efter Slag. Et saadant Blodbad og saadan umenneskelig Wildhed, som under denne Krig er lagt for Dagen, kan Verdenshistorien ikke opvise Mage til, og vor Tids Aviser svømme over med Beretninger om de Rædsler og Lidelser, som de kæmpende Nationer ere priisgivne til. Hertil kommer endnu den indbyrdes Spaltning, som finder Sted baade i Frankrigs Regjering og dets Folk, hvilket kun giver ringe Haab om dets snarlige Gjensødelse. En Vaabenhvile paa tre Uger vedtoges, men Fredsbetingelserne ere saa haarde og ymgyende for Frankrig, at de tilsyneladende vilde medføre Landets Ruin, hvorfor et stort Parti hellere foretrækker Døden til sidste Mand.

Rom har i forrige Maaned været hjemstøgt af en forfærdelig Oversvømmelse af Floden Tiber, hvorved mange Menneſter omkom og megen Forvirring og Nød fremkaldtes.

Ogsaa paa Sandwichsøerne have Oversvømmelser anrettet store Ødelæggelser.

Nadversang.

Melodi: Bf. Nr. 5.

Du Dødens Dørvinder,
 Velsign for hver en Mund
 Det brudte Brød, som minder
 Om Jesu sidste Stund;
 Vortjag al syndig Tante
 Af hvert beangstet Bryst,
 Lad Mandens Frugt vi sanke,
 Stjænk arme Sjæle Trost.

Paa Golgatha udgødes
 Ustyldighedens Blod,
 Hvorved fra Synd gjenfødes
 Enhver, som gjør sig god;
 Ved Kallen vor Forsøner
 Sukommes af hans Følk,
 Vor Tak og Lovsangs Toner
 Er Barnehjertets Tølk.

Mens al Naturen bæved,
 Brød Jesus Gravens Baand,
 Og i Triumf han hæved
 Sig til Guds høire Haand.
 Han Fængslets Porte sprængte
 Og fried Manders Hær,
 Som paa sin Skyld kun tænkte
 I selv forboldt Besvær.

Han døde, dog han lever,
 Han vor Messias er,
 For ham hver Synder bæver,
 Som ei ombendes her.
 O, grib den Haand, Dig rækkes,
 Sog Ly ved Jesu Bryst,
 I Kamp Du aldrig svækkes,
 Følg altid Hverdens Røst.
 Th.

Indhold.

	Side.		Side.
Guld Bødene	145.	Blandinger	159.
Redaktionens Bemærkninger	153.	Poesi	160.
Correspondance	155.		

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenshøngade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. C. Berding.